

Ο ΦΘΟΝΟΣ

*Κυριακή Γ' Λουκά 13,10,17
Μακάριος Παπαχριστοφόρου*

Ο Ιησούς βρίσκεται μέσα σε μια Συναγωγή. Πήγε εκεί για να μιλήσει στο λαό του Θεού. Οι ακροατές του συνήθως ανήκουν σε δύο διαφορετικές κατηγορίες, όσον αφορά την εσωτερική τους συμπεριφορά. Στην πρώτη κατηγορία, τοποθετούμε τον απλοϊκό λαό. Τον κόσμο, με την καθαρή και άδολη καρδιά. Με ανοικτά πάντα και άγρυπνα μάτια της ψυχής. Με ακούραστη τη διάθεση να γίνει καλύτερος από ό,τι είναι. Με ειλικρινή απόφαση να βάλει σε καθημερινή χρήση ό,τι ακούει από το στόμα του διδασκάλου, του Ιησού.

Αυτός ο κόσμος έχει εκ των προτέρων τη χάρη του Θεού. Όπως καλή ώρα σήμερα η συγκύπτουσα γυναίκα. Αυτή η χάρη εκδηλώνεται ως ευλογία του Θεού. Τονώνει την πίστη, γεννά την εμπιστοσύνη προς την πρόνοια του Θεού, δηλώνει την υπακοή στο θέλημά του και το νόμο Του, δυναμώνει την ελπίδα η οποία δίνει στον πονεμένο το κουράγιο και τη βεβαιότητα για την επίσκεψη μια μέρα της χάρης του Θεού.

Στη δεύτερη κατηγορία. Εδώ ξεχωριστή θέση έχουν οι Γραμματείς και οι Φαρισαίοι. Οι εκπρόσωποι του νόμου.

Έργο τους; Να κατηγορούν το Χριστό. Βίωμά τους; Το μίσος. Ο φθόνος. Επιδιώξή τους; Η ναρκοθέτηση του έργου του. Η διάλυσή του πάση θυσία, Κρυφός τους πόθος; Να φέρουν σε δύσκολη θέση τον Ιησού. Πιστεύω τους; Η αντίδραση, οποτεδήποτε και οπωσδήποτε. Σήμερα τους δίνεται μια ευκαιρία. Ο Ιησούς χαρίζει την υγεία σε μια γυναίκα, που ήταν άρρωστη για 18 χρόνια. Ήταν «συγκύπτουσα και μη δυναμένη ανακύψαι εις το παντελές». Ήταν ραχητική, Καμπουριασμένη, και δεν μπορούσε να σηκωθεί όρθια. Αυτή τη γυναίκα θεράπευσε ο Χριστός.

Η θεραπευθείσα γυναίκα ευχαριστεί το Χριστό και δοξολογεί το Θεό. Ο κόσμος χαίρεται, διότι ο Ιησούς χαρίζει την υγεία στους ανθρώπους. Εκείνος που δε χαίρεται είναι ο αρχισυνάγωγος.

Κλασικός τύπος μοχθηρού και φθονερού Φαρισαίου, επαναστατεί. Δε συγκινείται από το θαύμα. Ούτε και η χαρά της λυτρωμένης γυναίκας τον συγκινεί. Αντίθετα. Θέτει σε λειτουργία όλες τις ψυχικές και σωματικές δυνάμεις και εξαπολύει την επίθεση κατά του Χριστού; Όχι ασφαλώς. Δεν

τολμά να κάνει κάτι τέτοιο στο παρόν στάδιο της αναμέτρησής του με το Χριστό. Φαίνεται πως ακόμα δεν ήλθε η ώρα για μια κατά μέτωπον επίθεση.

Τότε προς ποίους στρέφει τα βέλη του; Προς τον απλοϊκό λαό, ασφαλώς. Αυτόν μέμφεται. Αυτόν κατηγορεί. Προς αυτόν απευθύνει τους κεραυνούς του. Παίρνει ύφος σοφού νομοδιδασκάλου και προστάζει. Να μην έρχεστε την ημέρα του Σαββάτου προς το Χριστό και να ζητάτε βοήθεια. Δε σας φθάνουν οι έξι μέρες της εβδομάδας;

Ο Ιησούς επισημαίνει το φθόνο που κρύβουν τα λόγια του αρχισυναγωγού. Τον κατηγορεί για την ανειλικρίνειά του, για τη διαστροφή του Νόμου του Θεού. Αυτά είναι τα γεγονότα του σημερινού Ευαγγελίου. Μας παρουσιάζουν την αιώνια πάλη, που διεξάγεται ανάμεσα στο καλό και το κακό. Ανάμεσα στην αρετή και την κακία. Ανάμεσα στο μίσος και την αγάπη. Μας μιλά πολύ εύγλωττα για τη βέβαιη νίκη του καλού, της αρετής, της αγάπης. Φτάνει να υπάρχουν οι αγωνιστές. Οι άνθρωποι που δε θα θυσιάζουν την αρετή για τις κοινωνικές διακρίσεις, τα χειροκροτήματα, τους υπολογισμούς, το χρήμα.

Και τώρα μια προέκταση για μας. Για όλους εμάς, που διαβάζουμε αυτές τις σκέψεις. Που αγανακτούμε και

είμαστε έτοιμοι να αντιδράσουμε στην αδικία και το ψέμα.

Όλοι εμείς έχουμε τη θέση μας, είτε στη μια είτε στην άλλη κατηγορία ακροατών του λόγου του θεού. Είτε στην κατηγορία του απλοϊκού και αγνού λαού, είτε στην κατηγορία των Γραμματέων και Φαρισσαίων. Σε όποια κατηγορία και αν είμαστε, πρέπει να ξέρουμε πως τα χαρίσματα ή τα ελαττώματα, που έχουμε, η αρετή ή η κακία, που κουβαλάμε μαζί μας, το μίσος ή η αγάπη, που σκορπούμε γύρω μας, έχουν τόση ζωή όση ο άνθρωπος, δηλαδή ο φορέας τους.

Αυτή είναι μια αλήθεια. Εξίσου όμως αλήθεια είναι, πως πόθος διαρκής και καημός κρυφός του ανθρώπου, είναι η απαλλαγή του από το κακό. Από τα πάθη γενικά. Διότι το ξέρεi. Η ζωή με το κακό συντροφιά, δεν είναι ζωή. Είναι βάσανο. Είναι δυστυχία. Είναι καταστροφή αργά η γρήγορα. Πάντως είναι καταστροφή.

Για τούτο, πάντα ο άνθρωπος θυσιάζεται για την αρετή και το δίκαιο, για την εφαρμογή των ηθικών νόμων. Στο έργο του αρχαίου δραματικού ποιητή Σοφοκλή «Αντιγόνη» διαβάζουμε μια θέση της Αντιγόνης, η οποία είναι ισάξια της ομολογίας των αγίων και των μαρτύρων του Χριστιανισμού. Στον Κρέοντα φωνάζει: «Εγώ δε γεννήθηκα για να μισώ, μα για να

αγαπώ μονάχα». Γι' αυτό και θυσιάζε-
ται.

Όμως, υπάρχουν και οι είλωτες των
παθών! Αυτοί που δε θέλουν και δεν
μπορούν να απαγκιστρωθούν από τα
πάθη. Είναι οι κατά καιρούς Γραμματείς
και Φαρισαίοι. Υπάρχουν πάντα κάποι-
οι αρχισυνάγωγοι, που δεν αρέσκο-
νται στην αγάπη και την ευσπλαχνία,
που είναι έτοιμοι να ρίξουν λίθον
αναθέματος σε όποιον τολμήσει να
προβάλλει την αρετή, την αγάπη ως
τρόπον ζωής.

Αγαπητοί μου,

Στην αρχαία Ελλάδα η γλυπτική μας
άφησε πολλά αγάλματα. Σας παρου-
σιάζω ένα, που έχει σχέση με το
θέμα μας.

Το άγαλμα, που περιγράφουμε, παρι-
στάνει ένα νέο άνδρα. Στο χέρι του
κρατά ένα μεγάλο φίδι, που χώνει το
φαρμακερό κεφάλι του μέσα στα

σπλάχνα του νέου.

Αυτός πονεί. Το βλέπουμε στην
έκφραση του προσώπου του. Όμως,
δεν έχει την πρόνοια και την τόλμη
να το πετάξει από το χέρι του. Το
ξεσταίνει στην παλάμη του. Το θερι-
εύει με τη σάρκα του. Το γιγαντώνει
με το αίμα του.

Και τώρα μια ερώτηση. Μήπως και
εμείς ξεσταίνουμε μέσα μας και θερι-
εύουμε με τη σάρκα μας και γιγαντώ-
νουμε με το αίμα μας ένα μοχθηρό
εαυτό; Αξίζει τον κόπο να ρίξουμε μια
ματιά μέσα μας και να ερευνήσουμε
το θέμα αυτό. Το φως που χρειαζό-
μαστε για την έρευνά μας, έρχεται
από το ευαγγέλιο. Κάτω απ' αυτό το
φως πρέπει να κάνουμε την έρευνα
μας.

Επί το έργον, λοιπόν! Ο Θεός είναι
μαζί μας. Βοηθός και σκεπαστής.